

der har den tilbørlige Sagkundskab til at drive et Apotek. I den Kommission, jeg nævnte før, der var nedsat paa Grundlag af Loven af 1894, drøftede man væsentlig Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade Afgiften af Apotekerfonden skulde beregnes. Derimod medtog man ikke af Hensyn til Tiden og andre Forhold, Spørgsmaalet om, hvorledes denne Fond skulde anvendes.

Det er og bliver et Lovgivningsspørgsmaal, hvorledes man ønsker Fonden anvendt. Dette Standpunkt vedkender jeg mig fuldt ud, men i de Bemærkninger, med hvilke den daværende Justitsminister ledsagede sit Lovforslag, hedder det, at vel maa Fondens Anvendelse ordnes ved Lov, men en saadan Fond vil være nyttig dels til Understøttelse af Apoteker i fattige Egne med spredt Befolkning, dels til Understøttelse af trængende Enker efter Apotekere med personlige Bevillinger, hvorved Spørgsmaalet om at meddele Enker Tilslædelse til at fortsætte Apotekets Drift vilde bortfalde. Man var altsaa den Gang opmærksom paa det uheldige, der kunde følge af, at Enkerne som usagkyndige sidde og drive en monopoliseret Forretning af den Art, som Apotekerne er. Men uagtet den daværende Justitsminister var opmærksom paa, at en saadan Fond kunde anvendes til at understøtte Oprettelsen af Apoteker i Egne med en spredt og fattig Befolkning, saa siger man, at Centraladministrationen vedvarende stiller sig uvenlig over for Forsøg paa at benytte Fonden til saadanne subventionerede Apoteker. Jeg vilde meget gerne høre den ærede Ministers Opfattelse af dette Spørgsmaal, og skulde det være, at Ministeren ikke er forberedt til at komme ind paa den Side af Sagen, vil der formentlig i Udvalget blive Lejlighed til at komme ind derpaa. Det er jo klart nok, at Hedeegne eller Egne med mere spredt Befolkning, hvor man enten skal gaa eller ved Hjælp af en Stud køre Mil for Mil, Time efter Time for at hente Medicin, medens der hjemme ligger et Familiemedlem, der er alvorligt sygt, og hvor man saa atter skal køre Mil efter Mil og Time efter Time for at komme tilbage med Medicinen, tilfredsstillende naturligvis ikke de Ønsker, man kunde nære om, at Befolkningen havde en let Adgang til at faa Lægemedler, der ere tilberedte paa en gavnlig og tidssvarende Maade. Jeg tror ogsaa at kunne sige, at der i dette Ting har været et almindeligt Ønske om at kunne bidrage til at skaffe Apotekervæsenet en Udbredelse i saadanne Egne, hvor det var umuligt for Befolkning

gen selv at opretholde et Apotek. Naar jeg her udtaler, at man siger, at Centraladministrationen har stillet sig uvenligt hidtil over for en saadan Tanke om subventionerede Apoteker, uagtet den daværende Justitsminister i sine Bemærkninger til Lovforslaget selv netop var inde paa denne Tanke, saa maa jeg selvfølgelig holde mig til de sagkyndige Kræfter, der have været virksomme ved Lovforslagets Udarbejdelse; det er ikke alene Medlemmer af „Farmaceutisk Medhjælperforening“, men ogsaa andre sagkyndige, som have skaffet Lovforslaget frem. Men om Forholdene nu ere, da Apotekerfonden stiger fra Aar til Aar, og i Løbet af meget faa Aar vil have naaet en anselig Størrelse, og da der kommer flere og flere Enker som Driftsherrer ved vore Apoteker, og da Justitsministeriet synes at stille sig forbeholdent lige over for Tanken om Subvention til Apotekere i fattige Egne med spredt Befolkning, saa er der en anden Mulighed tilbage, som den daværende Justitsminister har fremdraget i sine Bemærkninger til Lovforslaget, nemlig den Mulighed helt at komme bort fra Enkers Drift af Apoteker ved Hjælp af nogle af de Penge, der saaledes ere opsparede gennem Apotekerafgiften. Jeg gentager, at ogsaa for mig er det klart, at efter Lovens Ordlyd er det Lovgivningsmagten, der kan bestemme, om Fonden skal anvendes paa den ene eller den anden Maade, men efter hvad der gik forud for Lovforslagets Fremsettelse og Drøftelse var man gennemgaaende paa det rene med, at Fonden skulde anvendes i Apotekerøjemed. Det havde man Øje for baade i Kommissionsbetænkningen, i Folketinget og i Landstinget, at det burde være til Apotekerøjemed, at denne Apotekerafgift skulde anvendes, og det er kun om Apotekerafgiften, her er Tale ved dette Forslag, der væsentlig gaar ud paa at fjerne Enker fra Driften af Apoteker. Det hedder i Kommissionsbetænkningen, at den opsparede Kapital skal komme Apotekervæsenet til gode, og man nævner særlig, at den er anvendelig til at hæve den Ulykke, at Enkerne af Ministeriet faa Lov til at fortsætte Apotekets Drift. Man har altsaa, som sagt, haft Øjet aabent for, at det kan i hvert Tilfælde blive en Ulykke for Befolkningen, at et Apotek i en fattig Egn skal drives saaledes, at det lønner baade Ejerindens Familie og Bestyrerens Familie. Det kan blive til Ulykke, og det er en Ulykke, som væsentlig vil komme til at gaa ud over selve Befolkningen. Hvis dette Lovforslag